

Arrest

nr. 304 175 van 29 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Peter JP LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 15 maart 2024, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 maart 2024

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Peter JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Thomas SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 7 november 2022 een eerste maal België binnen en dient dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker op 25 oktober 2022 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk.

Op 22 november 2022 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Oostenrijkse overheden op grond van artikel 18.1.b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 8 december 2022 lichten de Belgische autoriteiten de Oostenrijkse overheden in dat zij geacht worden stilzwijgend in te stemmen met de overname van verzoeker.

Op 12 december 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Op 11 januari 2023 wordt ten opzichte van verzoeker een beslissing genomen tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Op 6 februari 2023 wordt verzoeker overgedragen aan Oostenrijk.

Op 21 januari 2024 komt verzoeker opnieuw België binnen en dient op 22 januari 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 januari 2024 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Oostenrijkse overheden op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III-verordening.

De Oostenrijkse overheden stemmen op 6 februari 2024 in met dit verzoek, op grond van artikel 18.1.d van de Dublin III-verordening.

Op 26 februari 2024 wordt verzoeker gehoord.

Op 15 maart 2024 wordt ten opzichte van verzoeker een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Op 15 maart 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de betreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJFMET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: I.

voornaam: A.

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: Barg

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [I.A.], verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan is, diende op 22.01.2024 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. Hij legde daarbij een kopie van zijn taskara voor met nummer [...], afgegeven op 08.07.2015 (17.04.1394) door het District Mohammad Agha. De betrokkene stelt dat zijn originele taskara ingehouden door zijn werk. Verder verklaart hij nooit in het bezit geweest te zijn van een paspoort.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen.

Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoont dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk op 25.10.2022 en in België op 07.11.2022.

De betrokkene werd in verband met zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 26.02.2024. De betrokkene stelt ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene stelt geen familieleden in België of in een andere lidstaat te hebben.

De betrokkene stelt op 06.02.2023 vanuit België naar Oostenrijk overgedragen geweest te zijn in het kader van de Dublinprocedure. Hij stelt er tot 23.12.2023 verbleven te hebben om daarna door Zwitserland en Frankrijk naar België gereisd te zijn. De betrokkene verklaart in België aangekomen te zijn op 21.01.2024.

Op 29.01.2024 werden de Oostenrijkse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 06.02.2024 stemden ze met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 in met de terugname van de betrokkene. Ze verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Wenen. De betrokkene is in Oostenrijk gekend met de volgende identiteiten:

[...]

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Voorafgaand aan zijn verzoek in België vroeg de betrokkene internationale bescherming in Oostenrijk. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

De Oostenrijkse instanties erkennen ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Oostenrijk.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Oostenrijk is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Oostenrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Tijdens het gehoor werd aan de betrokkene gevraagd of hij specifieke redenen heeft om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Tevens werd gepolst of er specifieke redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, waarbij de betrokkene zich verzet tegen een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat. De betrokkene stelt een verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben omdat zijn vader hem zei dat het in België beter is dan in andere landen. De betrokkene stelt niet te willen terugkeren naar Oostenrijk. De betrokkene stelt dat hij er correct behandeld werd, maar er een negatieve beslissing ontving. Hij stelt om die reden in België te willen blijven.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene zijn vader hem vertelde dat het leven in België beter is, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Oostenrijk. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Een bron betreffende internationale bescherming in Oostenrijk is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Lukas Gahleitner-Gertz e.a., "Asylum Information Database – Country Report : Austria – 2022 update, laatste update op 05.05.2023, <https://asylumineurope.org/reports/country/austria/>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Een andere bron is het rapport van het European Union Agency for Asylum (EUAA) "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Austria (Federal Office for Immigration and Asylum (Austria), 14.04.2023, https://euaa.europa.eu/sites/default/files/2023-04/factsheet_dublin_transfers-at.pdf).

In het AIDA-rapport wordt gesteld dat personen die aan Oostenrijk worden overgedragen en wiens verzoek nog niet het voorwerp is van een finale beslissing geen problemen kennen om opnieuw toegang te krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in geval de overdracht binnen de 2 jaar na het verlaten van Oostenrijk plaats vindt (AIDA-rapport, pagina 61, "Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria. In this case, the discontinued asylum procedure will be reopened as soon as they request for it at the BFA (Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl) or the BVwG (Bundesverwaltungsgericht)"). Als er al een finale beslissing gemaakt is omtrent het verzoek om

internationale bescherming bij het terugkeren naar Oostenrijk, dan zal het nieuwe verzoek als een volgend verzoek om internationale bescherming behandeld worden (AIDA-rapport, pagina 61).

Het rapport meldt dat door een in 2019 doorgevoerde wetwijziging kosteloze rechtsbijstand in de eerste bestuurlijke fase enkel nog in bepaalde in de wet omschreven gevallen zal worden verstrekt (AIDA-rapport, pagina 39, "With the exception of unaccompanied minors, legal assistance at first instance shall now only be provided according to the "available possibilities", and does not constitute a right, except in specific cases listed in the Asylum Act"). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Oostenrijk kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Verzoekers hebben volgens het rapport in geval van een beroep tegen een afwijzingsbeslissing in praktijk toegang tot rechtsbijstand (AIDA-rapport, pagina 39).

Het EUAA-rapport stelt dat juridisch advies en juridische vertegenwoordiging tijdens de asielprocedure wordt verstrekt via het Federaal Agentschap voor Opvang en Ondersteuning. De verzoeker kan een beroep indienen volgens §9 (2) GVG Bund (EUAA-rapport, pagina 6).

In Oostenrijk werden in 2022 112.272 verzoeken om internationale bescherming ingediend (AIDA-rapport, pagina 8). Er is in Oostenrijk onmiskenbaar sprake van een sterk toegenomen instroom. Echter stelt het AIDA-rapport eveneens dat overgedragen personen geen problemen ondervinden om opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen (AIDA-rapport, pagina 61, "Dublin returnees also do not face any particular issues in accessing the reception system").

Het rapport vermeldt dat een verzoeker in Oostenrijk recht heeft op een basis van materiële en financiële ondersteuning (Basic Care) vanaf ze hun verzoek hebben ingediend tot er een finale beslissing is genomen. Er kunnen per provincie wel verschillen optreden in de manier waarop deze Basic Care in de praktijk wordt geïmplementeerd. De Basic care agreement legt vast wat juist wordt inbegrepen in de materiële ondersteuning, het gaat onder meer om: opvang, eten, gezondheidszorgen, zakgeld, kleding, schoolbenodigdheden, enz. (AIDA-rapport, pagina 95).

Er wordt in het rapport vermeld dat de condities in de Oostenrijkse opvangfaciliteiten als adequaat worden beoordeeld. Er wordt vermeld dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra kunnen variëren maar dat ze in het algemeen steeds verbeteren. In de herfst van 2022 kreeg Oostenrijk te maken met een opvangcrisis als gevolg een slechte samenwerking tussen het federale en lokale niveau en een toenemende instroom aan verzoekers door de oorlog in Oekraïne (AIDA-rapport, pagina 115-116). We zijn van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Oostenrijkse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelt niet te willen terugkeren naar Oostenrijk omdat hij er een negatieve beslissing ontving omtrent zijn verzoek om internationale bescherming.

We merken op dat de Oostenrijkse instanties akkoord gingen met de terugname van de betrokkene op basis van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Dit artikel stelt: "de lidstaat is verplicht: (...); d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

We verwijzen hier ook naar de toepassing door de lidstaat van artikel 18.2 : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

Het akkoord tot terugname onder artikel 18(1)d toont aan dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene werd afgewezen door de bevoegde autoriteiten in Oostenrijk. Het impliceert evenwel dat betrokkene na overdracht aan Oostenrijk op hun grondgebied de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen bij de autoriteiten van Oostenrijk. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Oostenrijk zal dit verzoek inhoudelijk onderzocht en behandeld worden door de bevoegde instanties in Oostenrijk. We benadrukken dat de autoriteiten van Oostenrijk de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van het verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Met betrekking tot deze aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Oostenrijk dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde reden geen betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten. Het loutere feit dat de asielaanvraag van betrokkene werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van "een niet correcte of onmenselijke behandeling" en bewijst geen inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Oostenrijk dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art.3 van het EVRM die niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene of niet gestaafd is met concrete feiten volstaat geenszins. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Oostenrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De betrokkene moet aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Oostenrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden van verzet tegen een overdracht naar Oostenrijk, zijnde dat zijn asielaanvraag daar werd afgewezen kan niet worden beschouwd als een ernstig vermoeden van of reëel risico op blootstelling aan een schending en bijgevolg is dit geen reden voor België om af te zien van een overdracht naar Oostenrijk.

Een verzoek kan als onontvankelijk verklaard worden wegens verschillende redenen, waaronder wanneer een persoon een volgend verzoek om internationale bescherming indient en 'in de materiële feiten zich geen wezenlijke wijziging van de beslissing hebben voorgedaan' (AIDA-rapport, pagina 62).

Het AIDA-rapport geeft enkele redenen weer om de opvangvoorzieningen te reduceren of in te trekken. Een volgend verzoek wordt hierbij tevens als reden aangeduid (AIDA-rapport, pagina 103).

We wensen op te merken dat in Oostenrijk net als in België het algemene principe geldt dat materiële opvang kan worden stopgezet als het verblijfsrecht eindigt en wel als er een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, de uitvoeringstermijn van dit bevel is verstreken en geen schorsend beroep meer mogelijk is.

We wensen op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Oostenrijkse instanties, hij een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Oostenrijkse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen zij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Oostenrijk tevens onafhankelijke beroepsinstanties.

De betrokkene werd tijdens zijn persoonlijk gehoor gevraagd naar zijn gezondheidstoestand. Hij stelt geen medische problemen te hebben. Hij voert geen medische documenten of andere objectieve elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk wettelijk is gewaarborgd (AIDA-rapport, pagina 124). Daarnaast stelt het EUAA-rapport dat verzoekers om internationale bescherming gedekt worden door een ziektekostenverzekering die deel uitmaakt van de materiële opvangvoorzieningen en in aanmerking komen voor dezelfde voorzieningen als Oostenrijkse burgers (EUAA-rapport, pagina 4). Volgens het AIDA rapport wordt het eerste medisch onderzoek van asielzoekers na hun eerste opname in een opvangcentrum (EAST of VQ) meestal binnen 24 uur uitgevoerd. Een algemeen onderzoek wordt uitgevoerd door middel van een lichamelijk onderzoek met vitale functies, huidletsel, verwondingen, waaronder tuberculose (TBC) röntgenfoto's en vragen over hun gezondheidstoestand door middel van een gestandaardiseerde medische geschiedenis. Indien in het kader van het medisch onderzoek omstandigheden erop wijzen dat nader onderzoek nodig is, worden asielzoekers overgedragen aan gespecialiseerde artsen of een ziekenhuis (AIDA-rapport, pagina 124).

Het AIDA-rapport stelt verder dat iedere asielzoeker die basiszorg krijgt, een zorgverzekering heeft. Behandelingen die niet door de ziekteverzekering worden gedekt, kunnen op verzoek worden betaald door de afdelingen basiszorg van de federale provincies of het ministerie van Binnenlandse Zaken. Als de basiszorg wordt ingetrokken, hebben asielzoekers nog steeds recht op spoedeisende hulp en essentiële behandeling (AIDArapport, pagina 124).

Asielzoekers zijn verplicht om medische bevindingen en deskundigenadviezen in te dienen, als die helpen bij het beoordelen van de aanwezigheid van een psychische stoornis of andere speciale behoeften (§ 2 Abs. 1 GVG-B) (AIDA-rapport, pagina 125).

Het AIDA-rapport maakt gewag van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Oostenrijk geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Oostenrijkse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Oostenrijkse instanties.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoeker aanvoert, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn overdracht aan Oostenrijk, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, is voldoende aangetoond.

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd de vordering ingesteld binnen de tien dagen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het *prima facie*-karakter ervan. Het *prima facie*-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 17, 18 en 19 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Opvangrichtlijn), van de artikelen 62 en 74/17, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker meent dat deze bepalingen geschonden zijn omdat zijn overdracht aan Oostenrijk leidt tot hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en verwijst daarvoor naar het EUAA-rapport van 14 april 2023. Verzoeker meent dat de verwerende partij verkeerdelijk steunt op het interstatelijk vertrouwensbeginsel en op een eenzijdige lezing van dit rapport. Verzoeker komt na zijn overdracht aan Oostenrijk in de procedure terecht van een volgend verzoek die geen zekerheid op opvang geeft. Integendeel, juist omwille van de volgende asielaanvraag kan verzoeker van opvang uitgesloten worden en deze procedure sluit deportatie of refoulement naar het land van herkomst niet uit. De Oostenrijkse wet voorziet specifiek dat opvang kan worden geweigerd in geval van een volgende asielaanvraag. Verzoeker heeft ook nog minder zekerheid dat hij tijdens zijn volgend verzoek niet naar Afghanistan zal worden gerepatriëerd. Oostenrijk gaf immers in het EUAA-rapport aan dat een volgend verzoek geen de facto bescherming biedt tegen refoulement. In elk geval is de bescherming slechts *de facto*, dat wil zeggen dat de bescherming niet in een wettekst verankerd is waardoor een bescherming tegen

refoulement in de context van een volgend verzoek, niet voor een rechtscollege afdwingbaar is. Dit maken volgens verzoeker systeemfouten uit waardoor de overdracht niet langer mag plaatsvinden.

De verwerende partij kan volgens verzoeker *in casu* niet langer uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Bij gebrek aan spijkerharde garanties dat verzoeker opvang krijgt en niet op basis van de Oostenrijkse wet van opvang wordt uitgesloten en bij gebrek aan garantie dat verzoeker niet tijdens zijn volgend verzoek wordt gerepatriëerd bij gebrek aan een afdwingbare bescherming hiertegen, heeft de verwerende partij geen enkele zekerheid dat de bestreden beslissing niet tot hardheidsdrempeloverschrijvende mishandelingen en refoulement leidt.

De verwerende partij diende dus volgens verzoeker de gevolgen te onderzoeken van de verwijdering naar de ontvangende lidstaat. Zonder individueel onderzoek of zonder uitdrukkelijke garanties weet de verwerende partij niet wat verzoeker te wachten staat: of hij opvang zal krijgen en of hij niet zal worden gerepatriëerd. Verzoeker verzet zich tegen de overdracht naar het land van ontvangst. Het reëel risico op ernstige schade werd volgens hem niet zorgvuldig onderzocht.

2.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan gesteld worden voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18.1.d van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk toekomt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.3.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96). Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale

bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het onderzoek naar internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342). Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111).

Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

2.3.5. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Oostenrijk. Daarbij is rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker, met de vaststelling dat zijn verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk werd afgewezen en hij dus een volgend verzoek zal moeten indienen indien hij dat wenst, en met volgende landeninformatie: een recente update van het door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Oostenrijk (Lukas Gahleitner-Gerz e.a.; "Asylum Information Database - Country Report: Austria – 2022 update", laatste update op 5 mei 2023, (hierna: AIDA-rapport)) en een rapport van het European Union Agency for Asylum (EUAA) "Information on procedural elements and rights of applicants

subject to a Dublin transfer to Austria (Federal Office for Immigration and Asylum (Austria))" van 14 april 2023 (hierna: het EUAA-rapport).

De verwerende partij is overgegaan tot een analyse van dit rapport in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en is tot het volgende oordeel gekomen:

"In het AIDA-rapport wordt gesteld dat personen die aan Oostenrijk worden overgedragen en wiens verzoek nog niet het voorwerp is van een finale beslissing geen problemen kennen om opnieuw toegang te krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in geval de overdracht binnen de 2 jaar na het verlaten van Oostenrijk plaats vindt (AIDA-rapport, pagina 61, "Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria. In this case, the discontinued asylum procedure will be reopened as soon as they request for it at the BFA (Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl) or the BVwG (Bundesverwaltungsgericht)"). Als er al een finale beslissing gemaakt is omtrent het verzoek om internationale bescherming bij het terugkeren naar Oostenrijk, dan zal het nieuwe verzoek als een volgend verzoek om internationale bescherming behandeld worden (AIDA-rapport, pagina 61).

Het rapport meldt dat door een in 2019 doorgevoerde wetwijziging kosteloze rechtsbijstand in de eerste bestuurlijke fase enkel nog in bepaalde in de wet omschreven gevallen zal worden verstrekt (AIDA-rapport, pagina 39, "With the exception of unaccompanied minors, legal assistance at first instance shall now only be provided according to the "available possibilities", and does not constitute a right, except in specific cases listed in the Asylum Act"). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Oostenrijk kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Verzoekers hebben volgens het rapport in geval van een beroep tegen een afwijzingsbeslissing in praktijk toegang tot rechtsbijstand (AIDA-rapport, pagina 39).

Het EUAA-rapport stelt dat juridisch advies en juridische vertegenwoordiging tijdens de asielprocedure wordt verstrekt via het Federaal Agentschap voor Opvang en Ondersteuning. De verzoeker kan een beroep indienen volgens §9 (2) GVG Bund (EUAA-rapport, pagina 6).

In Oostenrijk werden in 2022 112.272 verzoeken om internationale bescherming ingediend (AIDA-rapport, pagina 8). Er is in Oostenrijk onmiskenbaar sprake van een sterk toegenomen instroom. Echter stelt het AIDA-rapport eveneens dat overgedragen personen geen problemen ondervinden om opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen (AIDA-rapport, pagina 61, "Dublin returnees also do not face any particular issues in accessing the reception system").

Het rapport vermeldt dat een verzoeker in Oostenrijk recht heeft op een basis van materiële en financiële ondersteuning (Basic Care) vanaf ze hun verzoek hebben ingediend tot er een finale beslissing is genomen. Er kunnen per provincie wel verschillen optreden in de manier waarop deze Basic Care in de praktijk wordt geïmplementeerd. De Basic care agreement legt vast wat juist wordt inbegrepen in de materiële ondersteuning, het gaat onder meer om: opvang, eten, gezondheidszorgen, zakgeld, kleding, schoolbenodigdheden, enz. (AIDA-rapport, pagina 95).

Er wordt in het rapport vermeld dat de condities in de Oostenrijkse opvangfaciliteiten als adequaat worden beoordeeld. Er wordt vermeld dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra kunnen variëren maar dat ze in het algemeen steeds verbeteren. In de herfst van 2022 kreeg Oostenrijk te maken met een opvangcrisis als gevolg een slechte samenwerking tussen het federale en lokale niveau en een toenemende instroom aan verzoekers door de oorlog in Oekraïne (AIDA-rapport, pagina 115-116). We zijn van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Oostenrijkse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel."

Het komt dus aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat daar anders over moet worden gedacht. Het louter aanwijzen van passages uit het door de verwerende partij gehanteerde rapporten, zonder meer, volstaat daartoe niet, gelet op het feit dat eventuele tekortkomingen op zich niet leiden tot een systemisch en structureel falen zoals hiervoor toegelicht.

2.3.6. Verzoeker stelt dat zijn eerste verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk werd afgewezen. Na zijn overdracht zal hij dus in Oostenrijk in de procedure terechtkomen van een volgend verzoek die geen zekerheid over opvang geeft. Integendeel, juist omwille van zijn volgend verzoek kan verzoeker van opvang uitgesloten worden en deze procedure biedt geen bescherming tegen gedwongen terugkeer naar het land van herkomst. De Oostenrijkse wet voorziet specifiek dat opvang kan worden geweigerd in geval van een volgend verzoek. Oostenrijk gaf immers in het EUAA-rapport aan dat een volgend verzoek geen bescherming biedt tegen refoulement. In elk geval is de bescherming slechts *de facto*, dat wil zeggen dat de bescherming niet in een wettelijk verankerd is waardoor een bescherming tegen refoulement in de context van een volgend verzoek, niet voor een rechtscollege afdwingbaar is. Dit maakt volgens verzoeker systeemfouten uit waardoor de overdracht niet langer mag plaatsvinden.

2.3.7. In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld, specifiek over het feit dat verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming reeds afgehandeld werd in Oostenrijk en dat hij als Dublinterugkeerder een volgend verzoek zal kunnen indienen:

“De betrokkene stelt niet te willen terugkeren naar Oostenrijk omdat hij er een negatieve beslissing ontving omtrent zijn verzoek om internationale bescherming.

We merken op dat de Oostenrijkse instanties akkoord gingen met de terugname van de betrokkene op basis van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Dit artikel stelt: “de lidstaat is verplicht: (...); d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”.

We verwijzen hier ook naar de toepassing door de lidstaat van artikel 18.2 : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. Het akkoord tot terugname onder artikel 18(1)d toont aan dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene werd afgewezen door de bevoegde autoriteiten in Oostenrijk. Het impliceert evenwel dat betrokkene na overdracht aan Oostenrijk op hun grondgebied de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen bij de autoriteiten van Oostenrijk. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Oostenrijk zal dit verzoek inhoudelijk onderzocht en behandeld worden door de bevoegde instanties in Oostenrijk. We benadrukken dat de autoriteiten van Oostenrijk de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van het verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Met betrekking tot deze aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Oostenrijk dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde reden geen betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten. Het loutere feit dat de asielaanvraag van betrokkene werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van “een niet correcte of onmenselijke behandeling” en bewijst geen inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving . Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Oostenrijk dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art.3 van het EVRM die niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene of niet gestaafd is met concrete feiten volstaat geenszins. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Oostenrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De betrokkene moet aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Oostenrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden van verzet tegen een overdracht naar Oostenrijk, zijnde dat zijn asielaanvraag daar werd afgewezen kan niet worden beschouwd als een ernstig vermoeden van of reëel risico op blootstelling aan een schending en bijgevolg is dit geen reden voor België om af te zien van een overdracht naar Oostenrijk.

Een verzoek kan als onontvankelijk verklaard worden wegens verschillende redenen, waaronder wanneer een persoon een volgend verzoek om internationale bescherming indient en ‘in de materiële feiten zich geen wezenlijke wijziging van de beslissing hebben voorgedaan’ (AIDA-rapport, pagina 62).

Het AIDA-rapport geeft enkele redenen weer om de opvangvoorzieningen te reduceren of in te trekken. Een volgend verzoek wordt hierbij tevens als reden aangeduid (AIDA-rapport, pagina 103).

We wensen op te merken dat in Oostenrijk net als in België het algemene principe geldt dat materiële opvang kan worden stopgezet als het verblijfsrecht eindigt en wel als er een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, de uitvoeringstermijn van dit bevel is verstreken en geen schorsend beroep meer mogelijk is.

We wensen op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Oostenrijkse instanties, hij een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Oostenrijkse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen zij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Oostenrijk tevens onafhankelijke beroepsinstanties.”

In het EUAA-rapport van 14 april 2023 en in het AIDA-rapport, die zich allebei in het administratief dossier bevinden, kan inderdaad worden gelezen dat, in overeenstemming met artikel 20.1 c) van de Opvangrichtlijn, Oostenrijk de materiële opvangvoorzieningen kan beperken of intrekken indien een verzoeker een volgend verzoek heeft ingediend (EUAA-rapport vraag 1.4, p. 3, AIDA-rapport, p. 106). Materiële

opvangvoorzieningen worden ingetrokken wanneer de aanvraag wordt verworpen en een schorsende werking wordt uitgesloten (vraag 1.4, p. 4). Er is een mogelijkheid tot beroep tegen de beslissing tot intrekking van de opvang bij de “Administrative Court” waarbij gratis juridische bijstand is voorzien in de wet (vraag 1.4, p.4). Wanneer een Dublintransfer plaatsvindt, wordt de verzoeker waarvan het verzoek als een volgend verzoek beschouwd wordt, op dezelfde wijze behandeld als de verzoeker die geacht wordt een eerste verzoek in te dienen, maar hij zal automatisch naar een specifieke opvangvoorziening gebracht worden waar enkel volgende verzoeken behandeld worden (vraag 2.1., p. 7). Het AIDA-rapport vermeldt dat er geen problemen zijn voor Dublinterugkeerders inzake de toegang tot opvangvoorzieningen (p. 61).

Verzoeker kan dus niet voorhouden dat hij in strijd met de bepalingen van de Opvangrichtlijn verstoken zal blijven van opvang in Oostenrijk omdat hij daar een volgend verzoek indient. De Raad benadrukt dat de mogelijkheid tot het beperken of intrekken van materiële opvangvoorzieningen bij een volgend verzoek, voorzien is in artikel 20.1.c) van de Opvangrichtlijn en dat de Oostenrijkse wetgeving een beroepsmogelijkheid voorziet tegen een beslissing tot intrekking van opvang. Verzoekers rechten zijn dus gegarandeerd. Verzoeker kan evenmin dienstig verwijzen naar het EUAA-rapport om aan te tonen dat het gebrek aan opvang een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken, gezien dit rapport duidelijk vermeldt dat het beperken of intrekken van opvang overeenstemt met artikel 20.1.c) van de Opvangrichtlijn. Er is ook geen sprake van een verkeerde of eenzijdige lezing van dit rapport door de verwerende partij.

Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van systeemfouten of dat deze gang van zaken na overdracht aan Oostenrijk een reëel risico inhoudt dat hij wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM, al dan niet gelezen in samenhang met de bepalingen van de Opvangrichtlijn.

2.3.8. Verzoeker vervolgt dat er geen zekerheid is dat de Oostenrijkse autoriteiten hem niet zullen terugsturen naar Afghanistan vooraleer zijn volgend verzoek behandeld zal zijn. Oostenrijk geeft volgens verzoeker in het EUAA-rapport aan dat een volgend verzoek geen *de facto* bescherming biedt tegen refoulement. In elk geval is de bescherming slechts *de facto*, dat wil zeggen dat de bescherming niet in een wettekst verankerd is waardoor een bescherming tegen refoulement in de context van een volgend verzoek, niet voor een rechtscollege afdwingbaar is.

In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld:

“Als er al een finale beslissing gemaakt is omtrent het verzoek om internationale bescherming bij het terugkeren naar Oostenrijk, dan zal het nieuwe verzoek als een volgend verzoek om internationale bescherming behandeld worden (AIDA-rapport, pagina 61).”

“Het akkoord tot terugname onder artikel 18(1)d toont aan dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene werd afgewezen door de bevoegde autoriteiten in Oostenrijk. Het impliceert evenwel dat betrokkene na overdracht aan Oostenrijk op hun grondgebied de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen bij de autoriteiten van Oostenrijk. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Oostenrijk zal dit verzoek inhoudelijk onderzocht en behandeld worden door de bevoegde instanties in Oostenrijk. We benadrukken dat de autoriteiten van Oostenrijk de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van het verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.”

“We wensen op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Oostenrijkse instanties, hij een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Oostenrijkse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen zij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Oostenrijk tevens onafhankelijke beroepsinstanties.”

Verzoeker verwijst naar het EUAA-rapport, dat vermeld wordt in de bestreden beslissing en dat zich in het administratief dossier bevindt, om aan te geven dat het motief dat hij niet zal verwijderd worden naar zijn land van herkomst zonder een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming, foutief is en dat er een schending is van het non-refoulementbeginsel.

De Raad leest in het EUAA-rapport het volgende. Vraag 2.2. (p. 7) betreft de vraag wat de procedurele gevolgen zijn wanneer een verzoek om internationale bescherming wordt beschouwd als een volgend verzoek. De Oostenrijkse autoriteiten antwoorden dat het verzoek wordt onderzocht en wanneer er geen nieuwe elementen zijn, het verzoek wordt verworpen als niet-ontvankelijk. De beroepstermijn tegen een beslissing van niet-ontvankelijkheid betreft vier weken (p. 11, vraag 4.3). Oostenrijk past de in artikel 9.2 en 41 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn) voorziene mogelijkheid toe om een uitzondering te maken voor een verzoeker om op het grondgebied te verblijven, wanneer hij een volgend verzoek indient in de zin van artikel 41 van deze richtlijn.

De Raad benadrukt echter dat een volgend verzoek in de zin van artikel 41 van de Procedurerichtlijn geen gewoon volgend verzoek is, maar dat het gaat om specifieke gevallen. Het gaat hierbij om *“een eerste volgend verzoek (...) - dat krachtens artikel 40, lid 5, niet verder is behandeld - louter teneinde de uitvoering van een beslissing die tot zijn spoedige verwijdering van het grondgebied van die lidstaat zou leiden, te vertragen of te hinderen”* en *“in dezelfde lidstaat een ander volgend verzoek doet na een definitieve beslissing om een eerste volgend verzoek als niet-ontvankelijk te beschouwen krachtens artikel 40, lid 5, of na een definitieve beslissing om dat verzoek als ongegrond af te wijzen”*. Artikel 41 van de Procedurerichtlijn betreft dus volgende verzoeken die er enkel op gericht zijn een verwijderingsmaatregel te verhinderen of tweede (en verdere) volgende verzoeken die gedaan worden nadat een eerste volgend verzoek niet-ontvankelijk werd verklaard of als ongegrond werd afgewezen.

Het verzoek van verzoeker zal een eerste volgend verzoek betreffen, gezien zijn eerste verzoek van 25 oktober 2022 in Oostenrijk werd afgewezen. Verzoeker kan dus niet dienstig verwijzen naar het EUAA-rapport om aan te geven dat, na zijn eerste volgend verzoek in Oostenrijk, de mogelijkheid bestaat voor de Oostenrijkse autoriteiten om een uitzondering te maken om op het grondgebied te verblijven. Verzoeker zal immers geen tweede volgend verzoek indienen maar een eerste volgend verzoek en gezien hij na de overdracht naar een opvangcentrum zal worden gebracht waar specifiek volgende verzoeken worden behandeld (zie hierboven onder punt 2.3.6.), zal hij onmiddellijk de kans krijgen om een volgend verzoek in te dienen zonder dat er reeds sprake is van een geplande verwijderingsmaatregel.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat in het AIDA-rapport ook wordt vermeld dat een verwijderingsmaatregel opgeschort wordt gedurende het onderzoek van een eerste volgend verzoek en ook gedurende het onderzoek van een tweede of verdere volgende verzoeken (p. 82).

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven inzake het feit dat de Oostenrijkse autoriteiten verzoeker niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van het verzoek tot internationale bescherming en dat hij daarbij gemachtigd zal zijn te verblijven in Oostenrijk in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming, foutief zijn.

Verzoeker toont ook hier niet aan dat er sprake is van systeemfouten of dat deze gang van zaken na overdracht aan Oostenrijk een reëel risico inhoudt dat hij wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM of dat er een schending zou zijn van het non-refoulementbeginsel. Een schending van de artikelen 2 en 13 van het EVRM wordt evenmin aangetoond.

2.3.8. Volledigheidshalve wordt er nog op gewezen dat verzoeker geen melding maakte van gezondheidsproblemen (administratief dossier, verklaring DVZ, vraag 38) en dat de specifieke reden waarom hij precies in België een verzoek om internationale bescherming wilde indienen, was dat België de keuze van zijn vader was, die zei dat het hier beter was dan in andere landen (*ibidem*, vraag 37). Op de vraag of er redenen zijn voor verzet tegen een overdracht naar Oostenrijk, antwoordde verzoeker dat hij niet wilde terugkeren naar Oostenrijk, hij *“werd er correct behandeld maar kreeg er na mijn interview een negatieve beslissing, om die reden wil ik hier in BE blijven”* (*ibidem*, vraag 39).

2.3.9. De Raad concludeert dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de risico's bij overdracht aan Oostenrijk door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen, als wat betreft een risico op onmenselijke of vernederende behandelingen omwille van omstandigheden eigen aan verzoekers geval. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet afdoende formeel heeft gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling of manifeste appreciatiefout.

2.3.10. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het

respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.3.11. Nu verzoeker geen ernstig middel heeft aangevoerd, is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-------------	---

S. DILLEN,	Toegevoegd griffier.
------------	----------------------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

S. DILLEN	A. DE SMET
-----------	------------